João Anzanello Carrascoza - Marko Filip Pavković

Bračni drugovi

Budimo se u sedam ujutro i odmah pospremamo krevet, izravnavamo plahte, namještamo prekrivač. Još uvijek sneni, tuširamo se u tišini, ne želimo razgovarati. Pravi je čas za vođenje ljubavi, ali nismo raspoloženi. Filtriramo kavu, grijemo mlijeko, jedemo kruh s maslacem, čitamo novinske naslove. Čitamo naslove i ostavljamo novine po strani odlučni da navečer nastavimo s čitanjem. Znamo da više nećemo čitati, ali održavamo tu iluziju živom. Ako pada kiša, pričamo o tome kako pada kiša i kako je promet usran i kako je nemoguće živjeti u ovome gradu. Ako sja sunce, žalimo se na vrućinu, na žeđ i na svjetlost koja nas gotovo zaslijepljuje. Uvijek komentiramo vrijeme. Razgovaramo o nevažnim stvarima. Nemamo što reći, ali ne možemo živjeti u šutnji. Kada nekoga sretnemo, to proslavimo, sjetimo se dobrih vremena i osjetimo nešto ugodno, ali ne znamo točno što. Nismo uvijek iskreni u tim prigodama. Odmotavamo Arijadninu nit. Ponovno je namatamo u klupko. Kada netko zabije gol, vičemo gol. Nismo ni tužni ni radosni. Živimo u području sjena. Ne želimo umrijeti, ne želimo živjeti. I radimo. Radimo. Radimo. U podne nas puštaju na ručak, moramo se vratiti do dva. Gutamo hranu; žuri nam se. Izlazimo da obavimo kupnju, prolistamo časopise, odemo do banke. Još uvijek postoje banke. Onda komentiramo tragedije od prethodnoga dana, posljednji informatički novitet, proglas gospodina predsjednika Republike. Nastojimo biti spremni za novitete. Svjesni smo da onaj koji nije u toku, riskira da umre živ, da bude zaboravljen. Ne možemo ignorirati ono što svi znaju. Naši se glasovi stapaju. Imamo snažan dojam da naše riječi nisu naše. Tijekom godina polako smo gubili pamćenje. Međutim, ta nam činjenica ne šteti. Naprotiv, amnezija nas pošteđuje osjećaja krivnje i kajanja. Sigurno je da ona odnosi i naša najljepša sjećanja. Ali čemu služe sjećanja? Noću, kada se nebo doima najmističnije, kada život razotkriva svoje tajne, smještamo se u tišini ispred televizora. Najčešće ne gledamo ništa. Palimo televizor, samo zato što ne podnosimo samoću. Strah nas je razgovarati o novim temama. Nikada ne izlazimo van dozvoljenoga. Katkad, jedno od nas prdne. Osmjehnemo se. To je znak. Ipak smo živi. Za hladna vremena umatamo se u deke i nastojimo pronaći jednu ili dvije zvijezde koje titraju u izmaglici. To je lijep prizor. Ali već smo umorni od lijepih prizora. Istina

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/1.8.lt.4

je da smo umorni od svega. Za vjetrovitih noći patimo od nesanice. Zagrlimo se. Ne zbog ljubavi. Nego iz navike. Kašljemo. Dašćemo. Okrećemo se; bučimo pod plahtama. Moramo jedno drugom reći da još ne spavamo. San kasni. Snovi su teški. Nismo u stanju brojiti ovce. Više ne znamo brojiti. Možemo raditi milijun stvari. Budimo se. Tisuće različitih programa. Tisuće opcija. U gradu ima sto i pedeset kinodvorana, devedeset kazališta, osamsto restorana, zoološki vrt, muzeji, noćni klubovi, barovi. Nemamo potrebu nikamo ići. Kako god, svijet će ionako doći k nama. Ne možemo pobjeći. Naviknuti smo na rat i mir. Moramo preurediti kuću, zamijeniti namještaj, kupiti novi auto. Kasnije, moramo preurediti kuću, zamijeniti namještaj, kupiti novi auto. Ako želimo biti drugačiji, moramo biti isti. Ako želimo biti isti, moramo biti drugačiji. I unatoč svemu, mi smo komični. Kuhanje, ispijanje vina, stajanje na kiši – mnoge nas stvari zabavljaju. Smijemo se. Smijemo se zato što patimo od tako jednostavnih boljki. I, dok se smijemo, plačemo. Zapanjujuće smo snažni. Šokantno smo slabi. Previše smo lirični. Previše smo siromašni. Kada neki poznanik slavi rođendan, pjevamo sretan rođendan. Voljeni smo i prezreni. Varamo. I nas varaju. Svađamo se. Prekidamo. Mirimo se. Svađamo se. Prekidamo. Mirimo se. Stidimo se naše nagosti, našega trbuha, naše ćelavosti, naše odjeće. Kada smo kod kuće, želimo ići nekamo drugdje. Kada smo negdje drugdje, želimo se vratiti kući. Volimo putovati, ali naša se putovanja svode na pripreme. Da, pripreme su idilične. U trenutku kada uđemo u auto i izađemo na cestu ili sjednemo u avion, putovanje završava. Iskrsavaju problemi, jedan za drugim. I prate nas. Nesigurnost nas tjera u očaj. Ne znamo više u što da vjerujemo: u psihoanalizu, u astrologiju, u istočnjačke sekte, u Treći val, u skori kraj svijeta uzrokovan nuklearnim ratom, u Nostradamusova proročanstva, u novu Katoličku crkvu. Ubijamo Boga. Uskrsujemo Boga. Ponovno Ga ubijamo. Ponovno Ga uskrsujemo. I svake minute u nas injektiraju sve više podataka, sve više informacija. Više se ne sjećamo tko je bio Hitler. Na trenutak postanemo slavni. Dajemo intervjue, pozivaju nas da napišemo knjigu, da izdamo CD. Na svakom koraku pričaju o nama. Postajemo idoli jedne generacije. Generacije koja traje nekoliko sati. I zatim smo zaboravljeni. A onda ponovno postanemo slavni. Dajemo intervjue, pozivaju nas da napišemo knjigu, da izdamo CD. Na svakom koraku pričaju o nama. Postajemo idoli jedne generacije. Generacije koja traje nekoliko sati. I zatim smo zaboravljeni. Zaboravljeni kao što zaboravljamo cijenu riže, prošlotjednu bol. Nastavljamo živjeti, nastavljamo umirati. Uvijek imamo spremne isprike, za svaku prigodu. Pogledom tražimo pomoć, ali gotovo svi su slijepi. Mi smo nevine žrtve. Na ulicama srećemo poznanike. Osobe koje svakoga dana prolaze istim

mjestima kojima i mi prolazimo. Nikada se ne pozdravimo, nikada ne izmijenimo ni riječ. Ali ostajemo suučesnici. I osjećamo se napušteno kada se jedan od tih poznanika ne pojavi. Oni su naša sigurnost. Jako dobro poznajemo grad. Sjednemo u automobil, zatvorimo oči i vozimo. Znamo koliko traju zelena svjetla. Poznajemo svako skretanje. Sve ulice koje mijenjaju smjer. Umara nas jednoličnost tih promjena. Postavljaju nam pitanja. Odgovaramo. Istina ili laž – nije ni bitno. Postavljamo pitanja. Odgovaraju. Postavljaju nam pitanja. Odgovaramo. Kada stigne proljeće, kažemo da je stiglo proljeće. I idemo u muzeje. Ne razumijemo modernu umjetnost. Ni postmodernu. Uzdamo se u mišljenje kritičarâ. Razilazimo se s mišljenjem kritičarâ. Jebe nam se za mišljenje kritičarâ. Prislanjamo pištolj na glavu. Pažnja. Prislanjamo pištolj na glavu. Ne pucamo. Nismo kukavice. Još uvijek imamo trunku hrabrosti. Prelazimo široke hodnike. Odjednom se zagrlimo, napušteni. Ponekad se poljubimo. Gotovo da se više i ne znamo ljubiti. Zaboravljamo brojne lekcije. Preferiramo tamu, nespretni i posramljeni. Vodimo ljubav bez veselja. Nismo pripremljeni za veselje. Nemamo vremena za braću i sestre. Nemamo vremena ni za što. Nedjeljom jedemo makarone s piletinom. To je najbolji dan u tjednu. Jedemo, pijemo i spavamo. Onda, jedemo, pijemo i spavamo. U određenim smo prigodama preplavljeni nekim iznenadnim osjećajem sreće. Onda pjevamo. Distoniramo. Ali pjevamo. Sreća kratko traje, jako kratko. Bez obzira na sve, pjevamo. Dođe nam čak i da zaplešemo. Da, plešemo po sobi, polako. Više nismo dovoljno gipki. Ali plešemo. Brzo, jako brzo, imat ćemo sina. I naučit ćemo ga svemu što znamo.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License